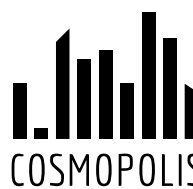
SANDIE JONESOVÁ

NEVLASTNÍ SESTRA

JEJÍ PŘÍCHOD VŠECHNO ZNIČÍ

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

SANDIE
JONESOVÁ

NEVLASTNÍ SESTRA

JEJÍ PŘÍCHOD VŠECHNO ZNIČÍ

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © Sandie Jones, 2020
All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021
Translation © Michaela Martinová, 2021
Cover Photo © alphaspirit / DepositPhotos.com

ISBN 978-80-271-1766-6

Pro Olivera
Jsem na tebe hrdá každý den.
Zůstaň takový, jaký jsi.

1

Kate

Kate si všimne známé jmenovky na dveřích ordinace doktora Williamse a ucítí, jak se jí stáhne žaludek. Neví, proč na ni i po takové době působí pořád stejně – už by měla být zvyklá. Jenomže pokaždé když projde těmito dveřmi, je plná naděje, a pokaždé když z nich zase vyjde, cítí naprosté zoufalství a smutek, neschopná uvěřit, že osud může být tak krutý.

Sedí v čekárně na klinice a Matt, jako by vytušil, co si myslí, ji chytne za ruku a stiskne ji, jako kdyby měl nějakou moc přenést na ni svůj bezmezný optimismus.

Když se k němu přitulí, políbí ji do vlasů. „Myslím, že tentokrát to bude ono," prohlásí s přehnaným nadšením, jako by pouhá skutečnost, že tomu usilovně věří, dokazovala, že má pravdu.

„Každopádně je to *naposledy*," odtuší Kate unaveně.

„Uvidíme," opáčí Matt s nuceným veselím.

„Kate!" zvolá doktor Williams, když otevře dveře.

Měla by mu říkat Ben, jak ji asi stokrát žádal. Ale používat jeho křestní jméno by znamenalo, že ho dobře zná, a pokud připustí, že ho zná dobře, připustí také, jak dlouho už to celé trvá.

„Doktore," řekne, když vstane, a zamíří k němu s napřaženou rukou.

„Rád vás vidím," vítá je doktor Williams. „Matte, jak se máte?"

Oba muži se pozdraví jako staří přátelé, kteří se potkali na fot-

balovém zápase. Kate se přistihne při myšlence, v jakém okamžiku asi žoviálnost nahradí obchod. Má podezření, že k tomu dojde, až zvedne nohy nahoru a doktor si na zmiňovanou ruku natáhne rukavici.

„Tak, všichni připraveni?" zeptá se doktor Williams, nyní usazený před nimi za svým stolem. Nevzhlédne však od obrazovky počítače, aby viděl Mattovo odhodlané přikývnutí.

„Prima, všechna vaše čísla vypadají dobře," poznamená lékař spíš sám pro sebe. „Musím vám s potěšením oznámit, že jsme identifikovali embryo nejvyšší kvality."

Kate na sobě cítí Mattův pohled a ví, že se usmívá od ucha k uchu, ale nemá dostatek energie, aby jeho dychtivost opětovala. Tohle všechno už slyšela. „*Nejvyšší kvalita*", „*4AAA blastocysta*", „*o moc lepší už to být nemůže*" – všechno to přišlo na přetřes během posledních tří pokusů, a přece čárky na těhotenském testu nezmodraly.

Mattovo nadšení Kate zpočátku pomáhalo, když se každý další test ukázal jako negativní. Spoléhala na to, že ji jeho optimismus přivede zpět na správnou cestu, poté co jim bylo řečeno, že důvodem, proč nemůže otěhotnět, je „nevysvětlitelná neplodnost".

„To znamená, že nic není špatně," prohlásil, když před třemi lety prakticky vyhopsal z ordinace doktora Williamse.

Kate neměla to srdce říct mu, že to ovšem taky znamená, že „nic není správně".

Místo toho přizpůsobila svoji stravu, přestala pít alkohol a po sexu stála na hlavě. Jenomže nic z toho nevedlo k početí, a tak se teď ocitli na klinice. *Zase*.

Jak tam tak Kate ležela na zádech s nohama ve vzduchu, začala si v duchu zpívat „Bohemian Rhapsody" od Queen, aby nemyslela na skutečnost, že kolem ní stojí doktor, embryolog, zdravotní sestra a medik a všichni si pozorně prohlížejí její intimní partie. *Galileo Galileo*, broukala si ve snaze přenést se na jiné místo.

„Jakmile se ti narodí dítě, nebude ti stěr děložního čípku připadat o nic horší než návštěva kadeřnice," nechala se slyšet její sestra Lauren, když na sebe nečekaně narazily u doktora. Kate se nechtěla o svém boji s neplodností moc šířit, a tak ji sestra zastihla nepřipravenou. Ze všech *možných* důvodů, proč tam je, ji jako první napadl právě stěr děložního čípku. Nejraději by si za to nakopala.

Člověk by si myslel, že starší sestra se třemi dětmi by měla být ideálním protijedem na situaci, v níž se Kate nachází. Někým, kdo s ní soucítí, nabídne jí nezaujaté rady a rameno, na kterém se může vyplakat. Ale Lauren *taková* není. Nebo by možná bylo výstižnější říct, že Kate v ní takovou osobu *nevidí*. Místo toho vidí ženu, která žije život, jaký si pro sebe vždycky představovala *ona*. A sestry, nebo ne, Laurenina malá dokonalá rodinka není to, co kolem sebe Kate právě teď potřebuje. *A vůbec*, pomyslí si, *jak by mohla rozumět tomu, čím si procházím, když jí stačí se na svého manžela podívat, a hned je těhotná?*

V rozkroku ucítí bolest tak ostrou, až nadskočí.

„Dobrá, takže teď vložíme embryo," řekne doktor Williams, ačkoli Kate netuší, jestli mluví k ní, nebo k tomu dychtivému studentovi, který vypadá, že by jí nejradši vlezl až kdovíkam, aby viděl, co se děje.

Jak se ukáže, nezáleží na tom, jak často se ve vás dloubají a rýpají – *nikdy* se při tom nebudete cítit jako u kadeřnice.

Chce odstrčit ty útočné ruce a nástroje pryč, znovu získat ztracenou důstojnost a oznámit jim, že už má dost toho, aby se s ní zacházelo jako s laboratorní krysou. Ale potom se podívá na Matta a spatří jeho něžný úsměv a oči plné naděje. Snadno by mohla zabřednout do sebelítosti a stěžovat si, proč je život tak nespravedlivý, ale v těch vzácných okamžicích, kdy dokáže myslet jasně, kdy si uvědomuje, že i lidé bez dětí mohou vést plnohodnotný život, je nesmírně vděčná, že Matta má.

Po dítěti s manželem, kterého miluje, toužila víc než po čemkoli jiném na světě. V jednu chvíli ji to úplně pohltilo. Ale bolest a neustálé zklamání si vybíraly svoji daň. Kdyby bylo po jejím, přestali by s tím po třetím pokusu o umělé oplodnění. Byla jak fyzicky, tak duševně vyčerpaná. Svoji nervózní energii spotřebovala na výmluvy, které si musela vymýšlet, když její přátelé a kolegové z práce vědoucně povytahovali obočí, kdykoli odmítla pít alkohol.

„Končím," řekla Mattovi tuhle večer, když se k sobě tulili na gauči a koukali se na televizi.

Cítila, jak ztuhl a napřímil se. „Cože? Takže tohle je naše poslední šance?" zeptal se, očividně v šoku.

Copak si nevšiml, jak moc je unavená? Neviděl, jak moc je smutná pokaždé, když znovu drží v ruce negativní těhotenský test? Nevnímal snad, jak snaha otěhotnět ovládá celý jejich život?

„Už toho mám dost," zašeptala.

„Ale vždyť jsme…," zadrhl se. „Miláčku, vždyť jsme tak blízko – já to vím. To zvládneme."

Vypěnila. „Pořád říkáš *my*, jako kdybysme tím vším procházeli společně."

Ublíženě na ni pohlédl. „A ne snad?"

Vyčítala si, že si svoje frustrace vybíjí na člověku, kterého miluje ze všech nejvíc. Ale není to tak vždycky?

Vzpomene si, jak dříve bývali bezstarostní. Jak se potkali v redakci *Gazette* a sblížili se při oboustranném žertování na adresu odporného šéfredaktora. Dny díky tomu ubíhaly rychleji a směny pod šéfredaktorovým dohledem se hned snášely o trochu lépe. Kdykoli si to nakráčel do redakce a zahulákal svoji ranní mantru „Tak koho dneska předhodíme lvům?", Kate a Matt se předháněli, kdo tomu druhému dřív pošle e-mail s předmětem „*TEBE?*". Jednoho politováníhodného dne však Mattův e-mail obdržel sám šéfredaktor.

„Škoda že už spolu nebudeme pracovat," poznamenal Matt, když spolu s Kate seděli v hospodě a litovali svojí hlouposti. „Ale všechno zlý je k něčemu dobrý."

Myslela si, že mluví o svojí nové práci u konkurenčních novin *Echo*. Široce se zazubila, když dodal: „Protože teď tě můžu pozvat na rande."

Spoustu báječných večerů strávili pročesáváním hospod jižního Londýna a užívali si líná víkendová rána při čtení novin. Teď si však nemohla vzpomenout, kdy něco z toho dělali naposledy.

Místo toho před milováním konzultovali ovulační tabulku a podvědomě se vyhýbali společenským událostem s přáteli, kteří právě byli těhotní, nebo je život už obdařil dětmi, což byl podle všeho každý, koho znali.

Ve snaze mít dítě ztratili schopnost být spontánní. Ironií osudu se vzdali toho, co měly být zlaté a svobodné časy před rodičovstvím, a nechali se svázat zodpovědností za jinou lidskou bytost navzdory tomu, že právě tu bolestně postrádali.

„Hotovo!" prohlásí doktor Williams s rozmáchlým gestem. Odloží katetr zpátky na podnos a stáhne si rukavice.

„Takže nám v mrazáku zbývají ještě dvě?" zeptá se Matt. „Chci říct, než budeme muset jít na další odběr vajíček?"

„Ano, pro tento cyklus nám zbývají ještě dvě kvalitní embrya."

„Ale i když se to nepodaří, pořád to můžeme zkusit znova, ne?" pokračuje Matt.

Kate se o tom nechce bavit. Potřebuje nutně vyprázdnit svůj močový měchýř plný k prasknutí, a dokud existuje reálná šance, že má uvnitř sebe dítě, odmítá připustit, že to budou muset podstoupit znovu. Protože to by znamenalo, že to malé stvoření, které teď musí tak tvrdě dřít, to nezvládne.

„Soustřeďme se na to, co je tady a teď," řekne doktor Williams,

když Kate spustí nohy na podlahu. „Takže pokračujte jako obvykle a uvidíme se za pár týdnů na krevním testu, abychom zjistili, jak na tom jsme."

Kate pohlédne na Matta a usměje se. Nemůže si nevšimnout, že drží palce, aby to vyšlo.

2

Kate

„Matt dneska nepřijde?“ zeptá se Rose, Katina matka, když vpadne do jídelny s podnosem naloženým opékanými bramborami.

Jakmile Rose položí tác na stůl, Lauren se hbitě jedné zmocní, zakousne se do ní a potěšeně si povzdychne, když křupne.

„Obávám se, že ne,“ odpoví Kate. „Na poslední chvíli ho odvolali do redakce.“

„No, co se dá dělat,“ řekne Rose cestou zpátky do kuchyně. „Připravím ti jídlo na talíř a vezmeš mu ho domů.“

„Tak jakýho dneska chytil sólokapra?“ zeptá se Laurenin manžel Simon, když zakrojí do hovězí pečeně ležící uprostřed stolu. Kate se nemůže ubránit pocitu, že bere jejich tátovi práci. „Nebo nám to nesmíš prozradit?“ pokračuje Simon.

„Mohla bych,“ Kate ztiší hlas, „ale pak bych vás musela zabít.“

Simon se srdečně zasměje tomu, co podle něj Kate mínila jako vtip, ale popravdě řečeno, nic by jí neudělalo větší radost. Často s Mattem leželi v posteli a přemýšleli o způsobu, jak spáchat dokonalou vraždu, a sestřin manžel vždycky figuroval na předním místě seznamu potenciálních obětí. Spíš ho tolerovali, než že by ho měli rádi, a nebýt matky, která chtěla zachovat tradici nedělního oběda, Kate by ho už nikdy nemusela vidět. Ale víte, jak to je – rodinu si nevybíráte.

„No tak, vážně, chci to vědět,“ nedá se odbýt Simon. „Dělíte

se s Mattem o příběhy, nebo jste zapřisáhlí soupeři a na život a na smrt spolu bojujete o ty nejlepší?“

Kate uvažuje, jestli by radši slyšel o bezprostředně hrozícím přerozdělení funkcí ve vládě, nebo o prostitutce, která tvrdí, že si užívala s fotbalistou Premier League noc před finále poháru, na nichž, jak moc dobře ví, Matt pracuje. Rozhodne se, že Simonovu zvědavost neukojí ani jedním z nich.

„Nemůžu ti přece prozradit, o čem se spolu bavíme v soukromí,“ řekne. „Lauren, podej mi prosím tě tu mrkev.“

„Nepamatuju si, kdy jsme se naposledy sešli všichni dohromady,“ poznamená Lauren.

Zato Kate ano. Bylo to přesně před třemi týdny a cestou domů s Mattem probírali, jak to zaonačit, aby na rodinné obědy nemuseli chodit každý týden, ale třeba jen každou druhou neděli.

„Dělám to jen kvůli mámě,“ připomněla mu. „Víš, jak je ráda, když nás má všechny u sebe.“

„Já vím,“ odpověděl Matt. „Jenomže takhle máme nalinkovaný každý víkend. Už tak nemám moc volného času, a když už mám volnou chvilku, bez urážky, ale radši bych ji trávil jenom ve dvou.“

Ale za poslední tři týdny na to nedošlo, protože Matt pracoval, potom byla Kate na filmovém festivalu a teď, tenhle víkend, musel zase do redakce.

„Prostě toho jenom máme všichni až nad hlavu,“ opáčí Kate.

„Všichni kromě mě,“ zasměje se Lauren. „Já budu sedět u tohohle stolu a čekat na pečené brambůrky klidně až do soudného dne.“

„No, možná bys měla konečně začít dělat něco pořádnýho!“ rozchechtá se Simon.

Je legrační, jak slova závisí na tom, kdo je pronese. Kdyby něco takového řekl Matt, Kate by to vzala přesně v tom duchu, v jakém to bylo myšleno – jako škádlení mezi dvěma lidmi, kteří si oplácejí

stejnou mincí. Jenomže ze Simonových úst jako by pozbyla veškerý vtip a proměnila prostořekou poznámku v něco, co znělo mnohem neuctivěji.

Pohrdavý záblesk, který se Lauren mihne v očích, Kate potvrdí, že to tak necítí jenom ona.

„Myslím, že jako trojnásobná máma musíš být v jednom kole," prohodí Kate.

Lauren zakoulí očima. „To si ani nedokážeš představit."

Máš pravdu, nedokážu, pomyslí si Kate.

„Abych byla naprosto upřímná, teď když jsem zpátky na mateřské, si nedokážu představit, jak jsem předtím stíhala chodit do práce," řekne Lauren se smíchem.

„Jde jenom o to, dokázat si zorganizovat čas," prohlásí Simon. „Vezmi si třeba Kate. Až *ta* bude mít děti, bude to jako vojenská operace." Znovu se zasměje.

„Ne každý chce děti," poznamená Lauren a Kate se nemůže ubránit zděšení nad tím, jak vůbec nedomýšlí, co říká, a jak nemístně její slova zní.

Neupřímně se usměje a uvažuje, jak dlouho ještě musí pokračovat v téhle šarádě na šťastnou rodinu. Kdyby tady byl Matt, alespoň by vzal jejich ostrou kritiku na sebe, zakročil by a odpálil ty jejich jízlivé poznámky.

„Některé ženské dávají přednost kariéře," pokračuje Lauren.

Kate se ze všech sil snaží udržet si neutrální výraz, ale cítí se, jako by jí někdo dal facku. „Nemyslím si, že si člověk musí vybrat mezi kariérou a dítětem," řekne.

Simon se na ni pobaveně zadívá. „Nemůžete mít obojí."

„Proč ne?" zeptá se Kate ostře. „Jsme toho dokonale schopné. To, že jsme to my, kdo má děti, by nemělo znamenat, že naše kariéra musí trpět, když je máme."

Simon obrátí oči v sloup.

Kate nesouhlasně zakroutí hlavou a pohlédne na Lauren v naději, že ji sestra podpoří, ale ta se radši dívá jinam. Kate přemýšlí, kdy se z ní tváří v tvář manželovým staromódním názorům stal takový zbabělec.

Než se jim před pěti lety narodil první syn Noah, Lauren zasvětila svůj život tomu, že přiváděla na svět děti *jiných* lidí. Kate si nedokáže vzpomenout na dobu, kdy by její sestra *nebyla* obklopená dětmi. V pubertě hlídala děti rodinným známým, a jakmile dokončila střední školu, vrhla se na studium porodnictví, proto tak dobře věděla, o čem mluví, když říkala, že u porodu zapomínáte na svoji důstojnost. Kate pochopitelně věděla, že by měla sestřina slova brát tak, jak nejspíš byla zamýšlena, ale nedokázala se ubránit pocitu, že byla namířená proti ní osobně.

Simon si dramaticky povzdychl. „Důkaz máš přímo před očima. Někdo jako Lauren, i když pracuje pro starý dobrý národní zdravotnický systém dobrých patnáct let, není na tak vysokém postu jako její vrstevnice, které se rozhodly nemít děti. To je prostě fakt."

„Kdy myslíš, že se vrátíš do práce?" zeptá se Rose ve snaze změnit téma, ačkoli Kate si je docela jistá, že už přesné datum dávno zná. Máma a Lauren si jsou velmi blízké.

Lauren vrhne pohled na manžela. „Měla bych se vrátit až na konci léta, ale jestli budeme potřebovat peníze, možná začnu pracovat dřív."

„Doufejme, že tou dobou ještě budeš nějakou práci mít," prohlásí Simon. „Jestli si současná vláda prosadí svou, en zet esko už moc dlouho fungovat nebude."

Počkej, počkej. Tahle vláda udělala všechno pro to, aby zajistila budoucnost našeho systému zdravotní péče.

Právě tahle slova by teď pronesl její konzervativní otec, ale mís-